

Рівняни не святкували, а поминали

Лампади, квіти на граніті й зовсім мало слів. У Рівному зустріли день двох народних революцій, двох Майданів.

Зробили це так, як годиться зустрічати поминальні дні. День гідності та свободи — це, швидше, роковини, а не свято. Болюча констатація, що нас, миролюбних, домовитих українців уже двічі за малий період часу, відколи країна стала незалежною, свавілля й безсоромні апетити корупціонерів і правителів примушували підніматись на повстання.

Могили рівненських героїв Небесної сотні, могили воїнів АТО на кладовищі «Нове» покрили саваном із квітів. Військові, правоохоронці, матері героїв, патріоти вклонились до червоного граніту підніжжя пам'ятного знака «Загиблим за Україну». Серед рівнян були секретар міської ради Сергій Паладійчук, заступники міського голови Сергій Васильчук, Галина Кульчинська, Олексій Хмилецький. Військовий оркестр Оперативного командування «Захід» зіграв державний Гімн, так само, як щоразу на похоронах героїв.

До дошки пам'яті героям Небесної сотні

та героям, які загинули в АТО, учениці-підлітки принесли лампадки.

Величезні кольорові фотографії з повсталого Майдану виставили на центральній площі Рівного. Сергій Бусленко зняв цей репортаж у день, коли вже пролунали постріли снайперів-убивць і пролилася перша кров народних патріотів. Ось барикада на Хрещатику з палаючих покришок. Згоріла техніка й намерзлі брили: холод і вогонь. Повстали розбирають брук: каміння стало зброєю. А ось священик із ручним хрестом. Рішучий погляд: він благословив Майдан на подвиг, когось із Майдану — і на смерть. А ось і нинішній мер Києва Кличко, один із майданівської трійки

спікерів. Він тут ще символ мужності спортивної, від об'єктива погляд не ховає.

— Зараз думок багато. Дехто каже, що той Майдан проплачений. Та треба було там побути, відчутти настрій тих людей, які хотіли в цій країні щось змінити. Словами передати це не можна: один живий суцільний організм, що прагне до мети і не запитує про ціну. Знімати було складно: почали стріляти. За метр до мене влучили в журналіста, його врятував редакційний жетон, — пригадує ті дні **фотохудожник і майданівець Сергій Бусленко**. — Хотілося б, аби такого більше не траплялося і щоби жертви ті не виявилися даремними.

Сергій ШИЦАРЕНКО